

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **JUDr. M. B.**, súdneho exekútora, Exekútorský úrad so sídlom vo S., proti odporkyni **S. a. s.**, so sídlom v B., o **17 071, 71€ s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 44 C 103/2009, o dovolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 21. apríla 2010 sp. zn. 7 Co 44/2010, takto

r o z h o d o l:

Dovolanie **o d m i e t a.**

Odporkyni náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e:

Okresný súd Bratislava III rozsudkom zo 16. decembra 2009 č. k. 44 C 103/2009 – 46 návrh navrhovateľa na zaplatenie 17 071,71 € titulom odmeny exekútora (§ 196 Exekučného poriadku) zamietol a navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť odporkyni trovy konania 1 024 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Dospel k záveru o nedostatku aktívnej (vecnej) legitimácie navrhovateľa v konaní . Uviedol, že v exekučnom konaní oprávneného G. s. r. o. B. proti povinnému L.F. pre vymoženie istiny 123 641,28 € s príslušenstvom (EX 604/2005) ,navrhovateľ ako súdny exekútor po splnení procesných podmienok vydal exekučný príkaz na vykonanie exekúcie príkazaním pohľadávky z účtu povinného. Odporkyňa, u ktorej bol účet povinného vedený, exekučný príkaz, doručený jej 10. 6. 2008, nezrealizovala. Preto navrhovateľ svoj nárok na odmenu exekútora v zmysle § 200 ods. 3

Exekučného poriadku (uplatňovaný voči odporkyňi) vyvodzoval z ustanovenia § 103 Exekučného poriadku, podľa ktorého ak banka (odporkyňa) nepostupuje tak, ako jej to ukladajú ustanovenia § 95, § 96 ods. 3, § 97, § 98 a § 99 môže sa oprávnený na súde domáhať, aby mu banka zaplatila sumu, na ktorú by mal právo, keby banka postupovala správne a to aj vtedy, keď už na účte povinného nie je dostatok prostriedkov. Ustanovenie § 37 ods. 1 Exekučného poriadku však priznáva exekútorovi postavenie účastníka konania len v tej časti exekučného konania, v ktorej exekučný súd rozhoduje o trovách exekúcie. Pokiaľ by aj odporkyňa (banka) nepostupovala v súlade s ustanoveniami § 95 až 99 Exekučného poriadku, právo domáhať sa zaplata peňažnej čiastky (zahŕňa okrem trov exekúcie aj samotnú vymáhanú pohľadávku), na ktorú má oprávnený právo (pri správnom postupe odporkyne) patrí výlučne oprávnenému a nie exekútorovi. (§ 103 Exekučného poriadku). Napokon oprávnený (aktívne legitimovaný subjekt) sa voči odporkyňi, ktorá nepostupovala v súlade s Exekučným poriadkom (§ 103) aj svojho nároku v samostatnom konaní domáha. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie navrhovateľa rozsudkom z 21. apríla 2010 sp. zn. 7 Co 44/2010 v spojení s opravným uznesením z 29. novembra 2010 (čl. 95) rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny (§ 219 ods. 1, 2 O. s. p.) potvrdil a odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. V plnom rozsahu sa stotožnil so záverom prvostupňového súdu o nedostatku aktívnej vecnej legitimácie navrhovateľa. Uviedol, že v zmysle § 37 ods. 1 Exekučného poriadku je oprávnený účastníkom exekučného konania, pričom súdny exekútor je takýmto účastníkom len pri rozhodovaní súdu o trovách exekúcie. Osoba oprávneného je tak odlišná od osoby súdneho exekútora, keď Exekučný poriadok v žiadnom štádiu exekučného konania neoznačuje osobu súdneho exekútora pojmom oprávnený. Nakoľko § 103 Exekučného poriadku upravuje možnosť domáhať sa zaplata sumy proti banke len pre oprávneného, súdny exekútor nemá aktívnu legitimáciu na uplatnenie si uvedeného nároku. Pre jednoznačnosť procesného postavenia osôb oprávneného a súdneho exekútora nemožno uvedené ustanovenie aplikovať na možnosť súdneho exekútora domáhať sa uvedeného nároku ani analogicky. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p. (úspešnej odporkyňi trovy nevznikli).

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal dovolanie navrhovateľ. Navrhol rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Namietal nesprávne právne

posúdenie vecí a iných (nešpecifikovaných) vad konania , ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/, c/ O. s. p.). Podľa jeho názoru aj keď Exekučný poriadok ako oprávnený subjekt na podanie poddĺžnickej žaloby uvádza iba oprávneného, takéto právo prináleží aj súdnemu exekútorovi. Bolo by nelogické, ak by napr. subjekty, ktoré neplnia to, čo im ukladá zákon, zaplatili iba pohľadávku oprávneného a neuhradili by trovy exekúcie. V prípade, že povinný nemá iný majetok, exekútor by nikdy nemohol vymôcť trovy exekúcie a subjekt, ktorý by nerešpektoval vydané exekučné príkazy súdneho exekútora nemal žiadnu hrozbu sankcie (napr. aj v hrozbe podania poddĺžnickej žaloby). Je teda nelogické, aby ten, kto nerešpektuje výkon verejnej moci neniesol za to dôsledky a to aj vo forme poddĺžnickej žaloby. Preto mal za to, že rozhodnutie odvolacieho súdu nemá oporu v zákonných ustanoveniach (ani vo výroku o trovách konania), vychádza z nesprávnych skutkových zistení, z nesprávneho právneho posúdenia vecí a zároveň je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Odporkyňa navrhla dovolanie navrhovateľa ako neprípustné odmietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), ktorý má právnické vzdelanie (§ 241 ods. 1 O. s. p.) skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.) najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O. s. p.) a dospel k záveru, že dovolanie navrhovateľa nie je prípustné.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. V zmysle § 238 ods. 1 O. s. p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O. s. p. je dovolanie tiež prípustné proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3, 4.

Dovoláním navrhovateľa nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nevyslovil ani záväzný právny názor, od ktorého by sa odvolací súd mohol odchyliť a nejde ani o prípad týkajúci sa neplatnosti zmluvnej podmienky podľa § 153 ods.3, 4. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie nie je podľa § 238 O. s. p. prípustné.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p. ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O. s. p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdov, spôsobilosti účastníka, zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka konať pred súdom a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto ustanovení dovolateľ netvrdil a nezistil ju ani dovolací súd.

Navrhovateľ namietal, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci a je postihnuté inou nešpecifikovanou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/, c/ O. s. p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod, samo o sebe ale prípustnosť

dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O. s. p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Aj za predpokladu, že by tvrdenia navrhovateľa boli opodstatnené, ním uvádzané skutočnosti by mali za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladali by ale prípustnosť dovolania podľa § 237 O. s. p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné. V preskúmvanej veci o taký prípad nešlo. To isté sa týka aj tzv. inej vady konania, ktorú napokon navrhovateľ ani nešpecifikoval.

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O. s. p. , ani z ustanovenia § 237 O. s. p.. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie navrhovateľa v súlade s § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. odmietol ako také, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné. Pritom (riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania), nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnej odporkyni odvolací súd nepriznal náhradu trov dovolacieho konania proti navrhovateľovi, ktorý úspech nemal, pretože si ich náhradu neuplatnila (§ 243d ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p., § 142 ods. 1 O. s. p. a § 151 ods. 1 O. s. p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 31. marca 2011

JUDr. Daniela Š v e c o v á, v.r.

predsedníčka senátu

Za správnosť:

Hrčková Marta